Taksa plaćena u gotovu

Glasnik
SRCA ISUSOVA

RUJAN 1939
UPRAVA: ZAGREB I-147

Jeruzalema i ne bje nikoga, koji bi ih pokopao.« Ps. 78, 2. Tako su često krvnici postupali s tjelesima mučenika. Nisu dali da ih kršćani ukopaju. Ali se kršćani nisu dali zastrašiti. Uz pogibelj bi života u noći pokapali sluge Božje ili u grobljima ili na tajnim mjestima ili u katakombama. I za vrijeme rata mnogi je poginuli vojnik ostao bez groba: tijelo mu raznijeli psi, a kosti isušilo sunce. Stoga je jedna od dužnosti ne samo pobrinuti se za ranjenike, nego i pokopati pale za domovinu.

Pogrebna društva. Dandanas ipak je razmjerno lakše pomoći bližnjemu u takovim nevoljama. Ima pogrebnih društava, koja uz male mjesečne doprinose osiguravaju dostojan pogreb, a posve siromašne badava pokapaju. I druga karitativna društva pomažu u slučaju siromaštva, kao zborovi Marijini, društvo sv. Vinka, društva kat. žena i muževa. I pojedini će vjernik moći mnogu suzu otrti ožalošćenima, a sebi osigurati veliku plaću na nebesima. Jer pomažući mrtve pokapati slični smo onim pobožnim ženama, koje su pokazale toliku brigu oko Isusova pogreba.

Nađe se prilike, da se siromašnom susjedu ili prijatelju pomogne urediti tijelo pokojnikovo, postaviti ga na odar, posuditi koju svotu novaca, da se nabavi lijes i drugo. Barem ćeš moći donijeti štogod cvijeća, koju svijeću, a možda i koji komad odijela. Onda ima više puta prilike sprovesti pokojnika do groba, dati grobaru ili kopačima koji dinar, pomoći okititi grob. »Ugodna je milostinja živima, ali je ne uskrati ni mrtvima.« Crkv. 7, 38. Lijep je običaj mjesto vijenca na grob kojeg imućnijeg pokojnika, koji će i tako imati dosta cvijeća, dati neku svotu u koju dobrotvornu svrhu. Time smo dali »milostinju živima«, ali će to i te kako koristiti pokojniku.

Stari Tobija. Lijep je primjer za to djelo milosrđa stari Tobija. On je za vrijeme progonstva mnogo dobra učinio svojim sunarodnjacima. Kad ih je opaki kralj Senaherib dao ubijati i zabranjivao ih pokapati, on se nije bojao te naredbe, već je i uz pogibelj života sahranjivao poginule. Zato mu veli arkanđeo Rafael: »Dok si danju mrtvace pohranjivao u svojoj kući, a noću ih pokapao, nosio sam tvoju molitvu Gospodinu.« Tob. 12, 12. I kralj David pohvali one, koji su pokopali tijelo poginulog kralja Saula: »Blagoslovljeni da ste pred Gospodinom, što ste učinili pravednost vašem kralju Saulu i što ste ga pokopali.« 2. Kralj. 2, 5.

Car Marcijan. Otac Marcijanov bio visoki časnik u rimskoj vojsci. I Marcijan kao 19-godišnji mladić odluči posvetiti se vojničkom staležu. Idući u tu svrhu u Plovdiv nađe čovjeka, kojega su opaki ljudi ubili. Iz smilovanja uze mrtvo tijelo i pokopa ga. Kod toga djela bude opažen. Posumnjaju na njega, da je on ubojica i predadu ga sucu. I već je imao biti osuđen, kad se javi sucu sam ubojica gonjen grižnjom savjesti. Kasnije postane Marcijan carem, a za ženu dobije svetu Pulheriju. Tako ga je Bog nagradio za dobro djelo.

Sveti Augustin veli: »Nastojte svim silama časno pokopati mrtve i pripraviti im dostojan grob, jer se to u Svetom Pismu ubraja među dobra djela.« A sveti Ambrozije piše: »Nijedno djelo milosrđa nije izvrsnije nego to, što činiš mrtvome, jer ti ga ne može uzvratiti.«

Otac Damijan, apostol gubavaca na havajskom otoku Molokaju, nije se samo brinuo oko bolesnika, nije samo njegovao strašne rane i brinuo se za spas njihovih duša, nego bi pokojnike stavljao u lijesove, koje je sam načinio, i pokapao ih sam svojom rukom na groblju.

Car na sprovodu. Išao austrijski car Franjo I. sa svojim adjutantom na šetnju. Putem susretnu sprovod. Niko nije pratio mrtvaca do li svećenik i zvonar. »To je sigurno siromah, kad nitko ne ide za lijesom. Pođimo mi.« To reče i priključi se sprovodu. Kad to vide ljudi, dođu i oni te je taj siromah imao vrlo velik sprovod.

Spasitelj je rekao o Mariji Magdaleni, kad mu je pomazala glavu dragocjenom pomasti: »To što me je pomazala, učinila je za moj pogreb.« Mt. 26, 12. Tako će slično i nama moći Spasitelj kazati, ako pomognemo mrtva ukopati: To što ste siromahu učinili, kao da ste učinili za moj pogreb.

Petar Gertler D. I.

Svete Mise za Sv. Oca Papu.

Dužnost je svih katolika, a posebno članova Apostolstva molitve da se mnogo mole za sv. Oca Papu. Zamjenik Isusov treba naših molitava, i on se vjernicima često u molitve preporučuje, da može dostojno upravljati Crkvom Isusovom.

Osobito se sv. Otac uzda u svete Mise. I drago mu je, kad se za njega prikazuju sv. Mise. Pa jer članovi Apostolstva molitve diljem svijeta dobro znadu, kakvo blago milosti dijeli Božansko Srce svima onima, za koje se prikazuje sv. Misa, natječu se oni, da daruju što više sv. Misa za Namjesnika Isusova.

Pojedina društva Apostolstava molitve kod drugih naroda uredila su tako, da se u stalne dane i sate svake godine služe sv. Mise za sv. Oca.

Pozivaju se stoga i sva naša društva Apostolstva molitve: sva Djevojačka društva Srca Isusova, Revniteljice Srca Isusova, Vojska Srca Isusova, da se pobrinu te se u ime njihovo svake godine prikaže jedna ili više svetih Misa za našega sv. Oca.

Neka se Uredništvu Glasnika javi što prije ono društvo, koje se odlučilo za ovo djelo. U obavijesti treba naznačiti, kojega mjeseca i u koji će se sat sv. Misa služiti kao i kojoj biskupiji društvo pripada.

Ne zaostanimo za drugim narodima!

Uredništvo Glasnika S. I., Zagreb I, 147.

Sveti Mihovile arkanđele, brani nas u boju!

SAMO CRKVA OSTAJE.

Napoleon je jedne večeri u progonstvu na Svetoj Heleni zamišljen stajao na morskoj pećini. Zazvonilo je zvono na Pozdrav Anđeoski. Napoleon je oborio glavu i ostao dugo nepokretan. Onda je digao glavu i svečano rekao svome pratiocu: »Narodi prolaze, prijestolja se ruše — samo Crkva katolička vječno ostaje!«

Napoleon je učinio mnoga zla Crkvi. Zarobio je Papu i odveo ga u Francusku. Htio je da Papa radi prema njegovoj volji. Uzoholio se.

Ponižen imao je vremena, da u samoći razmišlja o prolaznosti slave ljudske, o moći Božjoj, o veličini i sili djela Božjih, od kojih je najveličanstvenija sveta Crkva.

O. Milan Pavelić D. I.

† 14. VI. 1939.

Nastavak.

Rimsko srce.

Ne smijemo nešto prešutjeti u životu o. Pavelića, a to je — Rim! Vjera naša spojena je s Rimom, s Papom. Tko prolista Glasnik za njegova urednikovanja, taj će se odmah i sam uvjeriti o velikoj njegovoj ljubavi prema Glavaru sv. Crkve. Hrvati će biti sretni, ako budu čvrsti poput hrastova u svojoj vjernosti i ljubavi prema Papi. Ima u Glasniku više članaka i pjesama o Papi. Kako je samo krepka n. pr. ona u 2. br. 1937. »Hrvat Papi«. Iste je godine u 6. br. izišla i »Pjesma hrvatske mladeži«, u kojoj veli:

Gataju smrt nam srcem zlim,
Ali se vara vrijedni rod:
Kristovo Srce naš je brod,
Stalna nam luka — vječni Rim!

S najživljim zanimanjem i oduševljenjem pratio je o. Pavelić istraživanja o. Sakača D. I. o krštenju Hrvata i priprave za jubilej o 1300 godišnjici od našeg pokrštenja. Nadao se on otale velikoj koristi i blagoslovu za naš ispaćeni narod. Kršćanska naša prošlost treba da razvedri našu sadašnjost i pokaže put našoj budućnosti! Prekrasno je on to izrazio u čestici Glasnika hrv. narodu za 1938. godinu:

Čuvajmo se bezbožnoga svijeta prepredèna,
Prošlosti se svoje držmo kao orli stijena.

Strahotna je, al i divna, grješna al i sveta:
Križ kroza nju sja već blizu tisuć trista ljeta.

Kroz sto smrti ruka Božja žive nas provèla,
U toj ruci i sada je ista snaga cijela.

Kako je o. Pavelić žalio, što mi Hrvati nemamo proglašenih svetaca! Koliko je puta o tome govorio! Sami smo, reče, krivi. Koliko smo ih imali, a sami ne marimo za svoje, ne znamo raditi da se proglase svetima. Da su ih imali drugi narodi, Talijani ili Francuzi, davno bi već bili na oltaru. Valja da se naš narod upozna s njima, da im se moli i da radi za njihovo proglašenje. Sam je napisao životopis † s. Leopoldine Čović, Milosrdnice, i u postelji pred smrt ga još dotjerao za štampanje u posebnoj knjižici. S kakovim je pobožnim počitanjem znao govoriti o svetom našem biskupu Langu! Da nije bilo Langa, on bi po svoj prilici bio otišao iz bogoslovije. Bio je naime u teškim nutarnjim kušnjama, napastima i sumnjama, a k tomu se pridružilo još razočaranje, što su kod izbora 1902. neki svećenici glasovali za bana Khuena. Ali u toj nevolji mu je pomogao sveti biskup, koji je postao duhovnik u bogosloviji, i on je poslije hvalio Bogu, što ga je namjerio na tog čovjeka. S kakovim je oduševljenjem pripovijedao o uzornom i svetom župniku Nikoli Matasiću, koji je po njegovu uvjeravanju otišao u svojoj 46. godini u naručje Bogu čist i nevin kao dijete. O njemu je napisao članak u Kalendaru Srca Isusova za g. 1939., a žali, što još nitko nije napisao i knjigu o njemu. »U dane, veli, pune gada i nečistoće treba potanje prikazati svećenika, koji je živo Evanđelje, koji se popeo k vrhuncima kršćanske savršenosti i divno sja velikim svećeničkim krepostima...« Poznavao je lično naše mlade preporoditelje katoličkog života svjetovnjake: Dra Rogulju, Dra Merza, Dra Eckerta. S Drom Eckertom je radio kod »Riječkih novina« i bio je pun udivljenja nad njegovom plemenitom, poletnom mladom dušom. Spjevao mu je pjesmu, a isto tako i Dru Merzu. Žalio je, što ni o Eckertu nije još napisana knjiga. Za 400 godišnjicu smrti Marka Marulića piše o njemu lijepu knjižicu, za koju je proučio mnogo drugih knjiga i spisa. Marulića zove »Učiteljem svete umjetnosti«, t. j. umjetnosti sveta života, kojemu nas je Marulić svojim primjerom i svojim spisima učio. Želi, da bi hrvatski narod što bolje upoznao toga svoga velikana i za njim se povađao. Zato prevađa s latinskoga njegovih »Pedeset priča«. I o Maruliću je u »Zvijezdama Srca Isusova« spjevao pjesmu.

Pjesnik i književnik.

Pjesme je pjevao o. Milan Pavelić već u prvim razredima gimnazije. Na koncu bogoslovije izdao je svoju prvu zbirku »Iz zakutka« (1902). 1913. iziđe druga zbirka »Pjesme«. Ove godine izašla je njegova posljednja zbirka »Pod okom Gospodnjim«. Te su pjesme dosta teške za obični puk, ali će zato s to većom nasladom čitati i djeca i odrasli nježne njegove i mile »Pjesme o Malom Isusu«. Isto tako i prijevod »Četrnaest pjesama sv. Terezije od Djeteta Isusa«. I najveći dio samog životopisa sv. Male Terezije preveo je o. Pavelić. A što da istom reknemo o »Zvijezdama Srca Isusova«, koje je ove godine izdalo »Društvo sv. Jeronima«? Tu je u čistom narodnom stihu opjevao 26 svetaca i ugodnika Božjih, koje zove zvijezdama Srca Isusova. Srce Isusovo je Sunce, a te zvijezde dobivaju od njega sjaj i pokazuju put čovječanstvu u lijepo nebo. Kada čovjek čita te pjesme, sve mu srce podrhtava od zanosa i ljepote, kojom ljeskaju — ta spjevao ih je velik pjesnik i pobožna njegova duša.

Pavelić je i prevađao djela iz strane literature, tako djelo velikog kršćanskog pisca Manzonija »Zaručnici«, povijest obraćenja Francuza Retté-a »Od đavla k Bogu«, a Matica hrvatska izdala je 1937. njegove prijevode od 23 pjesnika raznih narodno-

sti pod imenom »Iz duhovne lirike«. No hrvatskom puku će i opet biti poznatiji njegovi prijevodi crkvenih himana, iako ne zna, da ih je preveo o. Pavelić. A bio je u tom pravi majstor. Dobro se sjećam, kako je jedan župnik u zanosu uskliknuo, kad je pročitao jednu njegovu takvu pjesmu: »Tomu je dostigao!« Naime sv. Tomu, koji je tu pjesmu spjevao. Tako su svi njegovi prijevodi: »Divnoj dakle« (Tantum ergo), »Stala plačuć«, »Puče moj«, »Hvali Sion«, pjesme Duhu Svetomu, euharistijske i tolike druge. A i u pučkoj crkvenoj popijevci po novijim crkvenim pjesmaricama opaža se Pavelićeva ruka. Naš narod, kad pjeva, i ne zna, da su mnoge novije pjesme, koje se u crkvi pjevaju, istekle iz pera o. Pavelića. No ima još mnogo veći dio takvih pjesama, koje nisu još štampane, a on ih je bilo preradio, bilo posve novi tekst složio na staru melodiju. Napokon — a to je poznato tek omanjem broju, najviše svećenicima — o. Pavelić je mnogo sudjelovao i mnogo se trudio kod izdanja Hrv. crkvenog obrednika. A i molitvenik »Isus prijatelj malenih« je on sastavio.

Kad se ovako brzo pogleda životni rad o. Pavelića, ako bi čitatelj sudio po broju izdanih djela, mogao bi mu se činiti prilično skroman. No ako malo dublje promotrimo, što je učinio, ako procijenimo kakvoću toga rada, tad ćemo vidjeti, da je njegova pojava vrlo mnogo značila za hrv. katolički narod, da se on sav žrtvovao i istrošio za Boga i neumrle duše. A ne smijemo zaboraviti ni njegov ostali svećenički rad. Dodajmo još na koncu tek dva suda, što drugi o njemu misle. Dr. Josip Andrić, urednik Jeronimske knjižnice i publicista stavlja ga među prve naše pjesnike, a u duhovnoj poeziji ga proglašuje prvakom i veli: »Tu je on stvorio tako sjajnih, tako veličanstvenih, tako klasičnih pjesničkih ljepota, da pred njima i onaj, tko je daleko od duhovnoga života, ostaje udivljen.« (»Obitelj« 1939, br. 24.). A profesor Petar Grgec piše: »Ostavio je uspomenu dobra književnika i velike, razborite profinjene svete duše, urešene herojskim krepostima.« (»Hrv. straža« 18. VI. 1939.).

Duhovni život i trpljenja.

Ali o. Pavelić nije samo druge učio, nije samo za druge pisao, nego je poput svoga Božanskog Učitelja gledao da i sam čini ono, što je za druge pisao. Pjesme su njegove, osobito otkako je stupio u Družbu Isusovu i postao urednik Glasnika, pune poticaja i poziva na kršćanski život i savršenost, pune pohvale za krepost i poziva u boj proti grijehu. A ako je ikoja pjesma ogledalo duše pjesnikove, to su pjesme o. Pavelića ogledalo njegove duše. Pjesme pune pobožnosti, svetih misli, nisu ništa drugo nego odsjev njegove duše, misli, kojima se neprestano bavio. Doduše, ni Pavelić se nije rodio kao svetac. I on je, osobito u mladosti i te kako osjećao, da je sin Adamov i čedo Evino. No s milošću

Božjom je svladao zamame i napasti, postao svećenik i to pravi svećenik po Srcu Isusovu. Poslije je imao vjeru kao dijete. Neprestana njegova misao bila je Bog, duša, vječnost. Pred svojim Bogom on je živio i radio, trudeći se i boreći se za prave kršćanske i redovničke kreposti. I postigao ih je u velikom stupnju. Njegovoj čednosti i blagosti su se svi čudili, a najznačajnije su mu te kreposti tim više, što je imao živu narav.

O. Pavelić je imao velik um, krcat svakakva znanja, bio je vanredni poznavalac svjetske literature, a imao je i neobično pamćenje. Još u zadnjoj godini svojega života govorio je čitave duge pjesme u drugim jezicima napamet. Bio je izvrstan poznavalac hrvatskog jezika, mnogo hvaljen kao jedan od najboljih naših modernih katoličkih pjesnika, pa ipak uza sve to nije se kod njega zapažao ni trag kakove nadutosti ili oholosti, pa ni samodopadnosti. Nikad nije sebe nazvao pjesnikom. Uvijek je govorio: »Ja sam već onda pisao stihove«, ili »kako sam se ja bavio stihovima« i sl. Kad je govorio o sebi, o svom životu, govorio je to tako ravnodušno i mirno, kao da se to tiče nekog drugog. Znao je zanimljivo pripovijedati o sebi i svom životu, pa bi spomenuo i svoje pogreške, ali bez ikakve namještenosti i pretjerane poniznosti, koja se neugodno doimlje drugoga. Ponizan, čedan, blag i priprost, umjeren u svemu — eto slike duše o. Pavelića.

A što da kažemo o njegovu trpljenju? Kao dijete bio je, kako već rekosmo, živahan, žilav, pomalo i obijestan, no u svom kasnijem životu imao je i on iskusiti, što je to »tanko zdravlje«. Često bolestan, dugo mučen teškom astmom, višeput operiran, a na koncu mu je ostala jedna trećina želuca i u toj trećini mu se uvriježio rak, od kojega je napokon i umro, navršiv u krevetu istom šezdesetu godinu. Kakve li je boli prepatio u zadnjoj bolesti! Zlo je bilo, kad bi uzeo hranu, zlo bez nje. Kolike li je injekcije dobio! Pa opet isto: zlo bez njih, drugo zlo od njih. Trpio je strašne boli. A bilo je to i poniženje za njega, kad je bio potpuno ovisan o drugima. Češće bi znao uzdahnuti: »Kako je to daleko od poezije!« — »Kako je lako propovijedati o križu, a kad treba križ nositi . . .!« Ali uza sve to, i kad je već bio blijed ko vosak, nije se kod njega pokazala nikakva zlovolja, nikakvo mrmljanje ni nestrpljivost. Kad bi ga jače zgrabila bol, samo bi malo stisnuo usne i opet je bio vedar i dobro raspoložen. »Kako Bog hoće! Hvala Bogu!« Te su mu riječi neprestano dolazile na usta. Rado je trpio. Priznao je, da je s milošću Božjom postigao, da može trpjeti mirno i s predanošću. Ali čudio se † s. Leopoldini i svecima, koji su s veseljem trpjeli i želio je da bi i on to mogao. Sav se predao u ruke Božje i samo molio od njega ustrajnost.

Kako je žarko ljubio svoj narod, i u bolesti se neprestano zanimao za sve, što se događa i prikazivao Bogu svoje boli u zadovoljštinu za naše grijehe i da izmoli od njega sretnu budućnost hrv. narodu. Nekoć se jako bojao smrti, a što se ona više približa-

vala, to je on mirniji bivao, dapače je i želio umrijeti. »Kako li će lijepo biti u nebu, kad ne bude više tih potreba!« znao je već i prije, a tako i pred smrt govoriti.

Napokon je došlo i njegovo vrijeme. Stvoritelj je bio zadovoljan i pozvao je svog vjernog slugu u vječnu nebesku domovinu, u lijepo nebo, za kojim je on tako čeznutljivo uzdisao svojom plemenitom pjesničkom dušom.

Na oproštaju možemo i mi njemu doviknuti stihovima, koje je on kao urednik Glasnika spjevao prvom uredniku † o. Josipu Celinšćaku:

O naš dobri oče, izmoreno, svelo,
Mirno li ti sada upočiva tijelo!
A duši je ljepše neg pilešcu milom,
Kada skrbna majka pokrije ga krilom.
Drago l' Ti je sada usred vječnog slavlja,
Što križ nosio si, bio »tanka zdravlja«.
(Glasnik 1929. br. 5.)
Slatki Isuse Gospodine,
Podaj mu pokoj vječni!

Abe.

Dvije sličice iz Svetišta Srca Isusova

Bilo je prije par mjeseci. Radni je dan. Iza svršene zadnje sv. Mise stupi u sakristiju starija seljanka pa će misniku otprilike ovako: »Sirota sam sa sela. Posjedujem svjedodžbu siromaštva. Nisam došla prosjačiti, velečasni, jer znadem, da i sami živite od milostinje. Pred par dana osvanuh u Zagrebu, da na račun sirotinjske blagajne svoje općine idem u bolnicu — na tešku operaciju. Skrajnje je vrijeme. Čekam, a nema mjesta. Danas me napokon pozvaše, a sutra pod nož. Molila bih sv. Pričest.«

»Vrlo rado. Izvolite samo u crkvu.«

»Htjela bih, da se odsluži jedna sv. Misa za me i za moju iskušanu obitelj, no nemam, čime da namirim određenu milostinju.«

»Ne treba, mamice. Bit će i bez toga. Budite samo spokojna i Bogu odana te se posve izručite presv. Srcu Isusovu.«

»A šta će moja siromašna dječica kod kuće, ako daleko od njih umrem? Meni nije do mene. Djece mi je žao.«

»Čujte, mamice! Svemogući Bog vam je dao djecu, a predobri Otac nebeski će se i pobrinuti za njih. Čemu tih suvišnih briga?!«

I zadovoljno je pošlo to stvorenje najprije k Stolu Gospodnjemu. Iza zahvale zaputi se u bolnicu — ojačana, smirena...

ZLATAR: Prvopričesnice.

Prolazila je prašnim gradskim pločnicima, pokraj mnogih i mnogih kršćana. Nehote je postidjela svojom ustrpljivošću i požrtvovnošću sve one prolaznike, koji joj nisu dorasli u snašanju križeva, u odanosti u providnost Božju, u ljubavi prema euharistijskom Spasitelju...

*

Opet je kod Isusovaca: u zagrebačkom Svetištu Srca Isusova. Nedjelja. Slavi se proštenje božanskoga Srca, god. 1939.

Pričešćivalo se prije sv. Mise u 11 sati. Među pričesnicima eto i dvoje dječice, dva dječarca. Jedva da je komu 6 godinica. Kleče pobožno i sabrano. Glavice im sežu jedva nešto preko površine pričesne ograde. Baš toliko, da su im nevine i vedre očice gledale presvetu Hostiju kod »Gospodine, nisam dostojan.«

Gdjekojiput klekne po koje djetešce kod pričesne ograde pokraj odraslih pričesnika. Misnik, dakako, uljudno mimoilazi. Ali to ne bješe nipošto u našem slučaju. Već na prvi pogled osjećaš, da ova dječica, od ponoći na tašte do podneva žude za svojim dragim Spasiteljem, i da su na Pohod dirljivo pripravljena. Ni okom da trenu, ni glavom da krenu. Jedino majka kao da je nježnim i neprisiljenim dodirom dječjih glavica — bez riječi — upozorila na sveti čas, kad će svećenik sa čestičnjakom (ciborijem) prići k njima, da im pruži bož. Prijatelja u srca njihova.

Na prvi pogled opažaš, da ova sitna dječica nisu došla slučajno ovamo, nego da su pridonijela osjetljivih žrtava, samo da pristupe sv. Pričesti u tako kasne sate ovoga blagdana... — Kako su ta djeca pobudno i pobožno prišla, tako su se sabrano udaljila na mjesto, gdje su obavila zahvalu. Ustupila su mjesto drugima, koji možda nisu ni u kojem pogledu onim dvjema anđelčićima ravni..., slični...

Pođite vas dvoje, djeco draga, polagano, sabrano, pobožno, na prstićima kroz crkvu do škropionice. Gledajte, ljudi! O znatiželjnom pogledavanju i ogledavanju ni govora. Nigdje nikakva šaputanja ili inih smetnja i smutnji. Prije: kô na krilima stupahu radosno do pričesne klupe. Sada: presretno zadovoljno — kao da se i ne dotiču crkvenoga poda — ostavljaju Božji hram.

Možda će se orositi nečije oko, kad kod prolaza pokraj klupa opazi ovakovu djecu...

Možda će se nekome prisilno vinuti iz grudiju nečujni uzdah: »O, da je i meni tako!«

Pri dnu crkve morat će moguće ovo ili ono svjetsko čeljade poniknuti očima ugledavši o v o dvoje djece u pravoj i iskrenoj pobožnosti, jer ih tiho i uporno kore radi vladanja, koje nikako ne dolikuje na svetome mjestu...

Ova dva anđelčića pokleknu pokraj škropionice jednim koljenom do poda, prekriže se zbilja pobudno i otprhnu u prašnu i bučnu ulicu. Uz njih draga i dobra njihova majčica, živi Anđeo Čuvar njihov, koji ih je tako lijepo uzgojio za nebo...

A u crkvi se osjeća, da manjka dvoje dobre i pobožne djece — dvoje ljubimčadi božanskoga »Prijatelja malenih«... **Vj. L.**

Za svetište Srca Isusova u Splitu.

Već dugo vremena rade Isusovci u Splitu. Mnogo se kod njih ispovijeda ne samo Splićana nego i iz cijele okolice. Svatko se rado svraća na poklon Isusu u njihovoj maloj kapelici. Rad Isusovaca bio bi mnogo plodonosniji, kad bi imali veću crkvu. Stoga se već više godina radi oko toga, da se sagradi nova crkva na čast Srca Isusova u Splitu. Umoljavaju se svi oni, kojima je stalo do slavlja Srca Isusova, da pomognu Isusovcima u Splitu, te svoju namisao što prije izvedu. U svete Mise uključit će oni sve pa i one, koji se i najmanjim darom sjete Svetišta Srca Isusova u Splitu. Darovi se mogu slati čekom: Crkva Srca Isusova, Split, br. 32.181.

Srce Isusovo, Veličanstva beskrajnoga, smiluj se nama!

Kad su Ivanovi učenici zapitali njega za Isusa, ovako im je Isusa orisao: »K o j i o d o z g o d o l a z i, O n j e n a d s v i m a. K o j i j e o d z e m l j e, p r i p a d a z e m l j i i g o v o r i k a o z e m a l j s k i. K o j i s n e b a d o l a z i, j e s t n a d s v i m a.« (Iv. 3, 31.) Sam Isus veli za sebe: »I t a d a ć e u g l e d a t i S i n a č o v j e č j e g a, g d j e d o l a z i n a o b l a k u s v e l i k o m s i l o m i s l a v o m.« (Lk. 21, 27.).

A Apostol Pavao kaže za Isusa, da »s j e d e s d e s n e s t r a n e V e l i č a n s t v a n a v i s i n i« (Hebr. 1, 3.).

Da donekle shvatimo Isusovo veličanstvo, razmotrimo: kakvo je to veličanstvo.

Najprije valja reći, da je ondje ugled najveći, gdje je beskrajno veličanstvo. I među nama ljudima na ovoj zemlji netko ima to veći ugled, što posjeduje veće dostojanstvo. Kako je pak Isusovo d o s t o j a n s t v o b e s k r a j n o, to je i Isusov ugled najveći. Posve razumljivo, ta Isus je Sin Božji, druga osoba Božanska. No za Isusa, koliko je i čovjek, veli Sv. Pismo: »K a d d o đ e S i n č o v j e č j i u s l a v i s v o j o j i s v i a n đ e l i s n j i m e, o n d a ć e s j e s t i n a p r i j e s t o l j u s l a v e s v o j e« (Mt. 25, 31.).

Veličanstvo pripada Isusu t r a j n o, »b u d u ć i d a o s t a j e u v i j e k, i m a v j e č n o s v e ć e n i š t v o« Hebr. 7, 24.), jer »I s u s K r i s t j u č e r j e i d a n a s i s t i i u v i j e k e« (Hebr. 13, 8). Riječi: »jučer i danas« označuju prošlo i sadanje vrijeme, pa cijela rečenica znači, da je Isus Krist vječan.

Veličanstvo sadržava u sebi i moć (maiestas — summa potestas). Isusovo je veličanstvo beskrajno, pa mu je takova i moć, ni od koga ograničena. O toj moći govori Apostol Pavao, kad veli: »N o s i s v e s i l n o m r i j e č j u s v o j o m« (Hebr. 1, 3.).

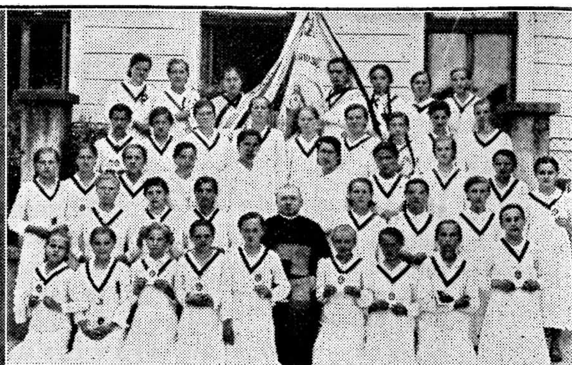
Sve, što nije Bog, stvoreno je, t. j. razlog svome opstanku ima zahvaliti Gospodinu Bogu, koji n o s i s v e s i l n o m r i j e č j u s v o j o m, kako veli sv. Pavao. No stvorovi nijesu samo potpuno zavisni u svom bistvovanju od Stvoritelja, već su isto tako zavisni i u svome djelovanju. Bog dakle sve nosi i to R i j e č j u sile svoje.

Riječ pak Božja, kako znamo, druga je osoba Božanska, Sin Božji, koji je postao čovjek. Kako je pak Srce Isusovo s Riječju Božjom bistveno sjedinjeno, to pripada tome presvetom Srcu veličanstvo beskrajno, zato se i valja klanjati Srcu Isusovu. Spasitelj je rekao sv. Margareti Alacoque: »Tražim od tebe, da bude petak, koji prvi dolazi iza osmine Tjelovske, posvećen posebnom štovanju mojeg Srca; u koji dan, pristupajući k Svetome stolu, neka se zadovolji dužno štovanje za uvrede, koje se nanose mojemu Srcu u sv. Misi, najviše baš onda, kad sam javno izložen štovanju vjernika.«

Naše štovanje presvetog Srca Isusova ima potjecati iz ponizne i čiste duše, da nam uzmognu koristi donijeti vrela, što teku iz Božanskog Srca.

Kao što su ona tri mladića u ražarenoj peći veličali Gospodina pozivajući u pomoć sve stvorove, tako nastojmo i mi danomice veličati presveto Srce Isusovo. Kličimo ovako: »Blagosivajte, sva djela Gospodnja, Srce Isusovo, hvalite i uzvisujte ga dovijeka. Blagosivajte, anđeli Gospodnji, Srce Isusovo, blagosivajte, nebesa, Srce Isusovo. Blagosivajte, sve vode povrh nebesa, Srce Isusovo;

1. slika: **Rakitovica:** Prvopričesnici I. r. osn. škole.
2. slika: **Sisak:** Mali Križari.
3. slika: **Rakitovica:** Prvopričesnice I. r. osn. škole.

Gornja slika: **ZLATAR:** **Nove članice Djev. dr. S. I. s poglavarstvom.**
Donja slika: **MEĐURIĆ:** **Djev. dr. S. I. u predstavi »Strpljen — spašen«.**

Gornja slika: **JELENJE (kraj Sušaka):** **Hrv. Kat. Omladina »Domagoj«.**
Donja slika: **NOVA KAPELA:** **Sprovod † Anke Tomašić.**

1. slika: **Pag:** Mali Križari i Križarice.
2. slika: **Sisak:** Mali Križari.
3. slika: **Pag:** Mali Križari i Križarice.

blagosivajte, vojske Gospodnje, Srce Isusovo. Blagosivajte, sunce i mjeseče, Srce Isusovo, blagosivajte, zvijezde nebeske, Srce Isusovo. Blagosivajte, sva kišo i roso, Srce Isusovo, blagosivajte, svi vjetrovi Božji, Srce Isusovo. Blagosivajte, ognju i žego, Srce Isusovo, blagosivajte, studeni i žego, Srce Isusovo. Blagosivajte, roso, i mrazu, Srce Isusovo, blagosivajte, lede i studeni, Srce Isusovo. Blagosivajte, ledovi i snijegovi, Srce Isusovo, blagosivajte, noći i dani Srce Isusovo. Blagosivajte svijetlo i tmine, Srce Isusovo, blagosivajte munje i oblaci, Srce Isusovo. Nek blagosiva zemlja Srce Isusovo, neka ga hvali i uzvisuje dovijeka. Blagosivajte, gore i brežuljci, Srce Isusovo, blagosivajte sve biljke na zemlji, Srce Isusovo. Blagosivajte, izvori, Srce Isusovo, blagosivajte, mora i rijeke, Srce Isusovo. Blagosivajte, kitovi, i sve, što se miče u vodama, Srce Isusovo, blagosivajte, sve ptice nebeske, Srce Isusovo. Blagosivajte, sve zvijeri i stoko, Srce Isusovo. Blagosivajte, sinovi ljudski, Srce Isusovo. Nek blagosiva Izrael Srce Isusovo, neka ga hvali i uzvisuje dovijeka. Blagosivajte, svećenici Gospodnji, Srce Isusovo, blasivajte, sluge Gospodnje, Srce Isusovo. Blagosivajte, dusi i duše pravedničke, Srce Isusovo, blagosivajte, sveti i ponizni srcem, Srce Isusovo. Blagosivajte, Ananija, Azarija, Misaele Srce Isusovo, hvalite i uzvisujte ga dovijeka. Blagosivajmo Oca i Sina sa Svetim Duhom, hvalimo i uzvisujmo ga dovijeka. Blagoslovljeno si, Srce Isusovo, na svodu nebeskom: i dostojno hvale i slavno i uzvišeno dovijeka.«

Veličati nam valja presveto Srce Isusovo nada sve djelima. To pak biva, ako smo vjerne sluge Srca Isusova. Služiti Srcu Isusovu jest kraljevati, jer Veličanstvo Isusovo nije poput zemaljskih veličanstva ograničeno, neznatno, već beskrajno.

Mi moramo služiti Srcu Isusovu, jer je ono Srce nesamo našeg Stvoritelja već i našeg Otkupitelja. Otkupio nas je ne srebrom i zlatom, već svojom predragocjenom krvi. Zato ne smijemo biti robovi đavla i grijeha, od čega smo otkupljeni, već valja da smo sluge Isusa, čiji postadosmo tako dragocjenim otkupom.

Bogoljub Strižić D. I.

Gospodin župnik i Srce Isusovo.

Kako se preporodilo Slavonsko sela B.

Ovo selo bilo je već od više godina na zlu glasu. Crkva nedjeljom prazna: više klupa nego duša. Malo školske djece, dva tri muškarca i nekoliko bakica, to su bili redoviti vjernici, redoviti slušatelji propovijedi u selu od preko 1.100 duša. Djevojke i mlade žene po sajmovima i dućanima, mladi ljudi po krčmama, stariji po salašima ili sjede kod kuće, pače ne stide se ni na ulicu izaći te pred kućom lulu pušiti, dok se u crkvi sv. Misa služi ili večernja drži. Za ćudoređe nemojte me pitati. Mjesto odgovora evo vam brojaka uzetih iz matica: 20—30 rođenih, 60—70 mrtvih na godinu! Da se nisu mnogi stranci, sva sreća te ipak naši ljudi, naselili, selo bi brzo izumrlo. Kotarski sud i sudbeni stol ima li uvijek s ovim selom posla, jer ubistva, paleži, krađe bijahu na dnevnom redu. Lepoglava i Mitrovica marljivo je posjećivana. Selo skoro podivljalo. O poznavanju kršćanskog nauka ni govora. Momci za ženidbu i djevojke za udaju ne znaju, uz male iznimke, niti Očenaša čestito izmoliti.

Crkva je dosta prostrana i vrlo prikladna, ali što ćeš, kad je pusta, prazna, zapuštena! U njoj je jedini oltar, i taj je trošan, zidovi vlažni, tlo popločeno prostim ciglama, razrovano, neravno, niže od tla izvan crkve pa je stoga prirodno da je crkva vlažna. U sakristiji jedan stari, već posve truli ormar, crkvenog rublja veoma malo, i ono malo sasvim trošno, kratko, napola trulo. Milostinja, što se skupljala za sv. Misa, iznosila je na godinu 20-25 kruna! O kakvim darovima i poklonima ni govora. Zbog skrajnje sirotinje pred Presvetim gorio jednostavni petrolej. Kakvom prostiraču, ponjavu ni traga. Crkva leži na prekrasnom mjestu, usred sela sama za se, oko nje lijep prostor, ali pust i prazan, crkvena ograda na sto mjesta pokrpana i poduprta. Riječju: pustoš i sirotinja u materijalnom i duhovnom pogledu.

Međutim se počela po biskupiji širiti pobožnost Srca Isusova. S njom će pokušati kapelani u B. Župnik je bio starac od 70 godina. Jedan kapelan poče dakle propovijedati o dobroti, o ljubavi, ali i o tuzi Božanskog Srca Isusova radi uvreda nezahvalnih ljudi. Uspjeh je bio taj, da se je par stotina osoba upisalo u društvo Srca Isusova, Svijet poče češće primati svete sakramente. Brzo se sabrala oveća svotica i nabavio kip Srca Isusova. Malo zatim naručio se novi pokrajni oltar od suhe hrastovine-oltar Srca Isusova za 600 kr. Sve se to izvelo u roku od jedne same godine dana. Kapelan bi premješten. Došao novi. Hvala Bogu, i ovaj se revno zauzeo za pobožnost Srca Isusova. Društvo se Srca Isusova povećalo. Nabavio se i drugi pokrajni oltar na čast Gospi Lurdskoj. Polazak crkve veoma porastao. Prvih nedjelja na svečanoj sv. Misi i propovijedi o Srcu Isusovom crkva prepuna.

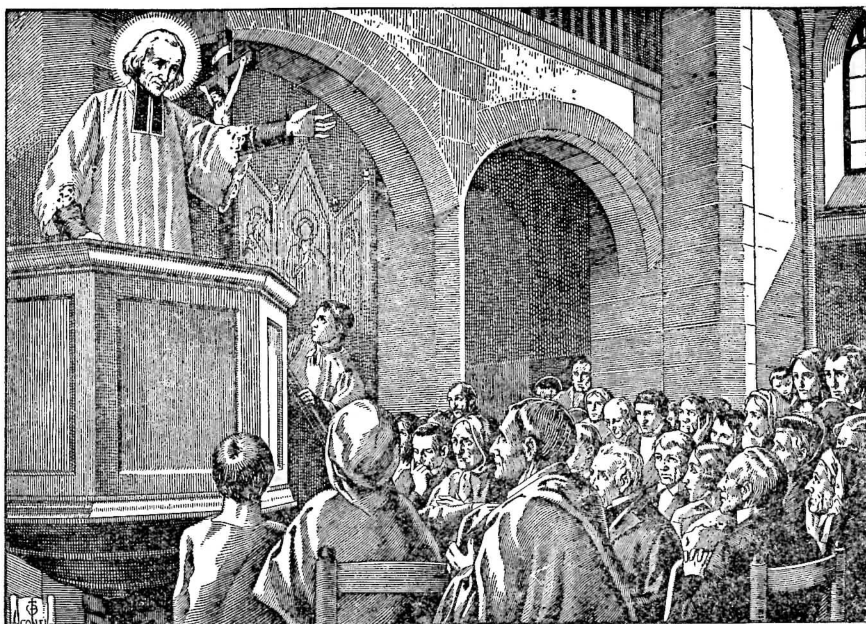
Kraj sve sirotinje vladala u selu velika gizda. Ima tu doduše dosta kuća, koje posjeduju 80-100 jutara zemljišta te čitave čopore rogate i šušate marve, ali nažalost nije bilo u selu kuće, koja ne bi bila više ili manje zadužena. Pokraj svega toga djevojke i mlade snaše moraju se svakoga blagdana ponoviti zlatom vezenim skutima i maramama, ili će dodati još koji dukat pod vrat, iako se kod kuće često gladovalo i od nadnice živjelo. Kapelanu je uspjelo da tu gizdu obuzda te obvezatno uvede ponajprije za djevojke, a snaše će same od sebe isto činiti, svake nedjelje Srca Isusova bjelinu, to jest čisto bijeli oplećak, čisto bijele skute s neznatnim vezom u skoro isključivo bijeloj boji, s čisto bijelom maramom o vratu i bijelim opregom. Ove dvije zadnje stvari bijahu doduše također kupovne, ali nisu smjele biti posve svilene, pa zato nisu bile ni preskupe. Na glavi nisu te nedjelje smjele djevojke imati nikakva nakita. Na ovu bjelinu prikopčala bi svaka djevojka te nedjelje mali škapular Srca Isusova, koji bi zadržala cijeli dan. Sastanci i igranke po kućama, na »drumu«, na javnom mjestu podvečer i preko noći izostaše sasvim. Nijedna djevojka nije smjela otići nedjeljom ili svecem ni na sajam ni u trgovinu ni da pohodi rod u drugom selu, ako nije prije sama ili po roditeljima zamolila g. kapelana za dozvolu.

Sv. Pričest, razumije se samo po sebi, primala se svaki mjesec, a i češće. Za momke je određeno da se dvaput u godini pričeste, i to u adventu i korizmi. Isto tako bio je obvezatan kršćanski nauk.

Sve su to bile novosti, sve uspjesi, koji se imaju pripisati spasonosnom uplivu pobožnosti Srca Isusova. Sve je to prije bilo nečuveno i upravo nemoguće. Imao je naravski i kapelan dosta brige, neugodnosti i prigovora od svakojake čeljadi, a nažalost često i od strane samih roditelja, ali ustrajnim radom, nesvladivom dosljednošću, a najviše milošću i pomoću Srca Isusova ipak mu je pošlo za rukom da barem mladež dotjera u red.

Dašao i treći kapelan, ne manje revan od svojih neposrednih predšasnika. I on je polučio skoro nevjerojatne uspjehe. Da samo važnije spomenem.

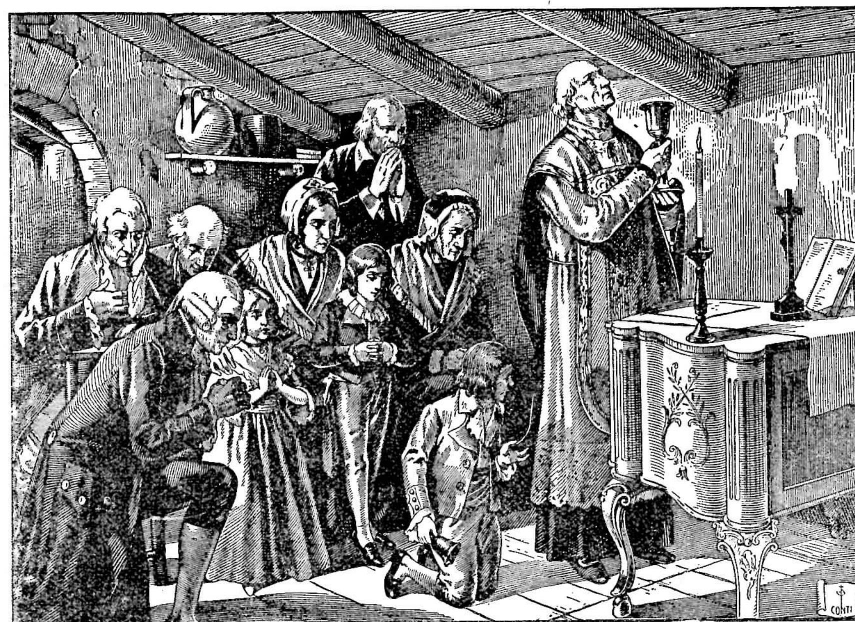
Prije bio običaj, da se svijet kupio u crkvu kao što na sv. Misu tako i na večernju istom o trećem zvonu, kad je dakle služba Božja imala već započeti. Kapelan je zgodnim načinom predobio nekoliko starijih žena, koje su redovito isprva pola sata a poslije i cijeli sat i više dolazile prije početka sv. Mise, odnosno večernje, te izmjenično molile krunicu i druge molitve, pjevale pobožne pjesme. To je malo pomalo primamilo i druge. Svijet se počeo rado zadržavati u crkvi i pred oltarima Srca Isusova i Gospe Lurske otvarao svoje srce. Da ne bude velike navale na sv. ispovijed te mnogi budu prisiljeni otići bez ispovijedi, odredio je kapelan, da jedne nedjelje u mjesecu dolaze žene, druge oženjeni, treće mlađi svijet, a u nedjelju Srca Isusova tkogod može. — Uvedena je i

Sveti Ivan Vianej, župnik arski, propovijeda.

pomirna sv. Pričest. Svaki član imao je svoju stalnu nedjelju. Krasne pobožnosti u crkvi, lijepo pjevanje, uzorno vladanje i tišina-sve je to djelovalo i na »stare« pa i oni stali dolaziti. U društvo Srca Isusova upisala se dobra trećina vjernika, a morate znati, da onaj, koji se upisao jednom u to društvo, nije smio više griješiti. Takav bi redovito prije pristupa društvu obavio općenitu, veliku ispovijed, a onda se češće, barem 4-5 puta u godini pričestio. Naravski da se uslijed toga doskora preporodilo skoro cijelo selo. Jednom zapitah ženu poznatog pijanca: »No kako sada tvoj N.?« — »Hvala na pitanju, nikad bolje! Otkada se ispovjedio i upisao u Srce Isusovo, više ni da bi okusio.« Isto su mi mnogi psovači priznali: »Gospodine, otkako sam se upisao u Srce Isusovo, još nije nevaljala riječ izašla iz usta mojih. Bilo mi istina već više puta na jeziku, ali me još u pravi čas nešto kao bocnulo i reklo: »Upisao si se u Srce Isusovo pa sada zar tako? I hvala Bogu i Srcu Isusovom tako sam se odučio psovke.«

Kroz ove četiri zadnje godine nije bilo nijenog slučaja ubistva ni paleža, što je prije bivalo skoro svaki mjesec! Nekoji se svojevoljno rastavljeni supruzi opet izmiriše, a nove se slične smutnje ne ponoviše. Noćnih prela i divana nestalo sasvim. Isto tako prestale posve pokladne ludorije i s njima obično spojene strašne posljedice neumjerenosti i nećudorednosti. Djevojke prije na zlu glasu, sada služe kao uzor svome susjedstvu.

Kod svete Mise.

Naravski da ovakova revnost nije mogla gledati pustu crkvu. Počelo se s malim. Jedna žena poklonila 24 kr., da se nabavi svila i zlato, čim će se iznutra obložiti svetohranište. Kapelan narisao sliku Srca Isusova za sredinu svetohraništa, koja će se svilom u bojama izvesti. Na vratima je svetohraništa izrezano ime Isusovo i vrata će se zlatom obložiti. Napokon se našla i vezilja, koja je to badava, ali upravo vještački izvezla. Za vječno svijetlo priticali uvijek prinosi pa je gorjelo najljepše maslinovo ulje. Nabavila se tri krasna antipendija, koji su u selu badava izvezeni. Kupilo se nekolako novih oltarnika, alba te sitnijeg crkvenog rublja, a vješte djevojkačke ruke sve to izvezle ili ispreplitale. Stare kadionice i križevi dali se posrebriti. Novi ponjavci, prostirači ispred oltara dijelom gotovo poklonjeni, dijelom besplatno u selu otkani. Pribavljena su i dva prekrasna misna ruha — bijelo i crveno — za svotu od 160 kr. Sve su to bili darovi pobožnih i revnih djevojaka i žena.

Ali ni ljudi ne će u revnosti da zaostanu. Žene su opskrbile crkvu s nužnim sitnarijama, a oni će samu crkvu da urede kako treba. Općina je odobrila troškove i izvela popravak tornja, krova i zidova te sve lijepo okrečila i obojadisala izvana za svotu od 150 kr. Crkva dala 200 kr., u selu se sabralo blizu 400, ostalo namirila i opet požrtvovna općina te se cijela crkva, kor i sakristija popločila lijepim cementnim pločama, zidovi izvana na dvije cigle

široko ciglom obzidani. Napokon se odobrili troškovi i podigla krasna i čvrsta ograda oko cijele crkve. Troškovi iznosili oko 1.500 kr. A da se crkvi osiguraju na dulje vremena stalni dohoci te se uzmogne navlastito još iznutra omaljati, stari veliki oltar novim zamijeniti, dva nova pokrajna pozlatiti, odlučilo je opć. vijeće, da će kroz 10 godina dati obrađivati 10 jutara općinskih pašnjaka, a prihod ima pripasti crkvi za njezine potrebe.

Ova revnost i požrtvovnost iznenađuje svakoga, tko je prije poznavao selo i veliku sirotinju, što u njemu vlada. Sve je to učinilo Presveto Srce Isusovo, koje je svijet iskreno obljubio i bez kojega se nijedno ni veće ni manje djelo nije počimalo. Često se za razne potrebe molilo i javno i skromno. a kapelan bi čitave litanije želja i molba preporučivao Presvetom Srcu navlastito kod sv. Mise.

Hvala i slava Presvetom Srcu Isusovom uvijeke!

S. B.

Govori Bogu!

Tužna i zabrinuta majka došla svetom i učenom biskupu Fenelonu. Sva se guši u suzama. Biskup će joj ljubezno:

— A što majko, plačete?

— Kako ne ću plakati, kad su mi djeca pošla krivim putem. Ja ih molim i zaklinjem, da se vrate Bogu, karam ih i opominjem, ali sve uzalud. Već ne znam, što da počnem, a stalo mi je do toga i to jedino želim, da mi djeca radi grijeha navijeke ne propanu. Za uzvrat na moje molbe i prošnje, da se vrate Bogu, djeca upravo divljaju. Što ću sirota početi, što mi je činiti?

— Majko, — odgovori Fenelon, vi ste dosada puno govorili djeci svojoj o dragom Bogu, a odsada govorite više Bogu o vašoj djeci. Tim je riječima sveti i učeni biskup Fenelon majku otpravio.

I danas mnogi dobri roditelji plaču i kukaju nad duhovnom sudbinom svoje djece. I opominju ih i kore radi grijeha njihovih. A djeca, pogotovo odrasla? Na opomene i zaklinjanja roditelja upravo divljaju. Psuju, kunu, proklinju, da je strahota. Što preostaje? Što drugo, nego da roditelji uzmu srcu savjet biskupa Fenelona. Neka puno govore, t. j. neka se mole Bogu za svoju djecu. To još samo preostaje. Suza roditeljska uz skromnu molitvu, post, milostinju, isprosit će milost obraćenja kod Onoga, kod koga ništa nije nemoguće.

Trebamo se uz druge primjere sjetiti samo sv. Monike, majke velikoga sv. Augustina. Bio je velik grješnik. Majka ne opominje samo sina, nego i moli godinama i ne prestaje. A uspjeh? Znamo za taj uspjeh...

Za roditelje, koji plaču nad duhovnim padom svoje djece, svakako je ovo jedan jak poticaj, da ne zdvoje.

Velik je Bog i veliko je milosrđe Njegovo! I ne samo jučer, danas, nego navijeke!

Đuka.

CVETLIN: Blagoslov križa.

Hodočašća.

Naš hrvatski narod rado hodočasti. U koliko je pojedincima moguće, hodočaste i daleko u sv. Zemlju i Lurd. Naročito pak u hiljadama i hiljadama narod hodočasti u Gospina Svetišta, i koja su im blizu i koja su im daleko.

Tako n. pr. tamo čak od Slav. Broda dolaze vjernici u Mariju Bistricu, i to pješice. Sila, koja pokreće njima, jest velika vjera u Boga i moguću zaštitu Bl. Dj. Marije. To je u glavnom kod naših hodočasnika, naših romara sa sela, a svaka čast budi i mnogima iz grada. Ne svima, jer bi za njih mnoge bolje bilo, da ostanu kod kuće i izbjegnu prijetnji Isusovoj: »Teško onomu, koji daje sablazan.«

Zašto? Jednostavno zato, što idu na prošteništa zabave radi, a ne radi svoje duše. Istina, oni kite kipcima svoje škriljake i grudi, ali se i opijaju.

Jedne godine za gradskog zagrebačkog hodočašća u Mariju Bistricu vidio sam, kako ovakove »kipcima« okićene na postaji Zlatar Bistrici nose pijane u nosiljci u vlak, ito u marvinski vagon, a većina drugih, isto »kipcima« okićenih, bila je također pijana.

Drugom jednom zgodom, vraćajući se sa Gospina prošteništa na Trsatu, ja i moj drug došli smo u vlaku među takove romare gradske ljude, okićene slikama na škriljaku i prsima, koji su cijelim putem govorili i pjevali besramno, a i bezbožno. Izrabili su priliku povoljne vožnje, a Trsat ih valjda ni vidio nije. Prošli su malo morem i svoje proštenje proveli u lumpanju.

To sam onako usput spomenuo, istini za volju.

Većina našega svijeta u pravom i katoličkom duhu hodočasti. Zna i zašto. Nije omamljen, nego vjeruje činjenicama. Dobar je Gospodin Bog i po zagovoru Prečiste daje pomoć siromašnim lju-

dima. Kakovu? U bolesti i svakoj drugoj potrebi i nevolji. Koliki bolesnici već nađoše u svetištima Gospinim zdravlje i pomoć! Koliku utjehu! A koliki mir i pokoj duši? Ko šuti? Siromašni grješnici. To se ne meće istina na veliko zvono, ali ipak se i za to zna. Mnogi o tom i sami govore. Lijepo je i pravo rekao jedan ovakav sretnik: »U Lurdu mnogi ozdravljuju od tolikih bolesti. A koliko je veći broj onih, koji ovdje ozdravljuju na duši!« I suze mu obliše oči. —

Svaki pravi hodočasnik prima na ovim svetim mjestima svete sakramente. Koliki i koliki od hodočasnika nakon mnogo godina idu na sv. ispovjed i sv. Pričest! Drugi opet slabo popravljaju, treći opet dobro utvrđuju.

Doista su svetišta Gospina jedna velika blagodat za naš narod, a to tim više, što ih imamo razasutih po svim krajevima naše lijepe Hrvatske.

Tu je naš »hrvaski Lurd« Marija Bistrica u našem lijepom Zagorju, pa Trški vrh kod Krapine, Trsat u Primorju, Sinj u Dalmaciji, Voćin, Aljmaš u Slavoniji, Petrovaradin, Tekije u Srijemu, Olovo u Bosni.

A gdje su druga manja Gospina svetišta?

Velika su blagodat, jer služe u velike duhovnom preporodu naših vjernika.

Trsat, jer je kod mora a more je »korzo svijeta«, privlači i strance. Mnogi dolaze iz znatiželje, nu hvala Bogu i radi duše svoje.

Unatoč i vremenskih neprilika i nedaća, pa i drugih u nas nevolja, broj hodočasnika — hvala Bogu — ne pada, nego je još uvijek na visini.

Dao Bog da tako i ostane, jer je štovanje drage Majke Isusove najsigurniji put do Isusa!

Đuka.

Sv. Don Bosko nije nikako mogao uvjeriti nekog svoga učenika, da su mu u ispovijedi oprošteni svi grijesi.

»Jesi li se ispovjedio? Dosta je! Čist si kao anđeo.«

»Ali ja nisam siguran, da mi je dragi Bog sve oprostio.«

»Zar možda ispovijed ne briše grijehe?«

»Istina je to, ali . . . «

»No dobro. Učini ovako: uzmi komad papira i napiši na nj sve svoje grijehe. Pazi, nikomu ga ne pokazuj, jesi li razumio? Kad svršiš, dođi opet na ispovijed.«

Mladić učini po Don Boskovu savjetu. Sutradan ode sa svojim velikim papirom punim grijeha na sv. ispovijed.

Kad je počeo govoriti grijehe, zapanji se . . . Čim bi pročitao koji grijeh, nestalo bi toga s papira . . . »Don Bosko«, poviče mladić, »gledajte, što se događa!«

»Nisam li ti već jučer rekao? Kao što se brišu s papira, tako ih nestaje i s duše.«

G.

Sluga Božji Petar Barbarić

Preuzvišeni g. vrhbosanski nadbiskup i metropolit **Dr. Ivan Šarić** na proslavi zlatnog jubileja velike sjem. Marijine Kongregacije u Travniku isticao je na svečanoj akademiji 7. XII. 1938., kako je **Sluga Božji Petar Barbarić** djelovao kao apostol riječi Božje; drugi dan na blagdan Bezgrješne u crkvi za propovijedi prije podne, kako je bio apostol dobrog primjera, a poslije podne, kako je uzor u štovanju Bl. Dj. Marije. Njegov sav život bila je jedna neprestana molitva Presv. Srcu Isusovu i Bl. Gospi!

Veoma je dirljiv bio prizor, kada se je preuzvišeni g. Nadbiskup Šarić treći dan — 9. XII. — iza svršene sv. Mise svoje, kojoj su prisustvovali osim sjeminaraca i škole čč. ss. Milosrdnica još i drugi vjernici uputio do oltara Gospina i tamo pred grobom Petra Barbarića izmolio 1 Očenaš i 1 Zdravomariju, da Petar bude što prije proglašen blaženim. Izatoga je otišao u kriptu (grobnicu), da se neposredno kod lijesa ovoga uzor-mladića pomoli za sve, a napose za našu dragu omladinu.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA.

371. Kutina (Hrv.): Ozdravio rođak. M. F. — 372. Koška (Slav.): Pomoć u bolesti iza poroda. K. Š. — 373. Tavankut (Bačka): Osobita pomoć. R. K. — 374. Gospić (Hrv.): Ozdravljenje očiju. N. S. — 375. Zagreb: Sretan ispit. S. I. — 376. Hutovo (Hrv.): Žena mi ozdravila od teške bolesti. I. K. — 377. Novi Vinodol (Hrv.): Dijete ozdravilo. B. M. — 378. Travnik: Razne milosti. N. M. — 379. Goričan (Međumurje): Pomoć u gospodarstvu. V. M. — 380. Bački breg: Položio ispit i primljen u sjemenište. A. J. K. — 381. Blato na Korčuli: Dobila vijest o sinu iz Amerike. N. S. — 382. Bjelovar: Zlatica od teške bolesti ozdravila. I. i Z. D. — 383. i 384. Bugojno (Bosna): Sretan porod i 2 druge vremenite milosti. Lj. Š. — Ozdravljenje. K. K. — 385. Bojnikovac: Povraćeno zdravlje. K. N. — 386. Bosanski Šamac: Ozdravile uši. J. B. — 387. Dubočac: Sinčić ozdravio od teške bolesti. I. S. — 388 Duquesne Pa (Amer.): Osobita milost. K. S. — 389. Gradačac (Bosna): Sinu ozdravilo oko. N. N. — 390. Omišalj na Krku: Osobita pomoć. A. Š. — 391. Livno (Bosna): Osobita milost. E. M. — 392. Pučišće na Braču: Osobita pomoć. A. D. — 393. Stari Mikanovci (Slav.): Osobita pomoć. M. K. — 394. Tuzla (Bosna): Dobila premještenje i na taj način oslobodila se svojih neprijatelja. K. B. — 395.—399. Zagreb: Oslobođen teških napasti. M. F. — Uspjela operacija. I. R. — Tri velike milosti. J. S. — Ozdravila. D. S. — Pomoć u teškoj bolesti. B. M. — 400. Klana (Ital.): Majci se zdravlje popravilo. A. G. — 401. Kotor Varoš (Bosna): Ozdravio od glavobolje. I. Z. — 402. Beograd: Kćerka dobila katolika za muža, a sin

izbavljen iz velike pogibelji. M. O. — 403. Brođanci (Slav.): Ozdravila. N. N. — 404. Brod na Savi: Od teške bolesti ozdravila. S. B. — 405. Brsečine-Trsteno: Osobite milosti. N. N. — 406. Dragičevac: Od reumatizma ozdravila. K. V. — 407. Travnik: Primljen u sjemenište. A. J. — 408. Valpovo (Slav.): Osobita milost. K. S. — 409. Vukovar (Slav.): Zdravlje. N. N. — 410. Mihovljan (Hrv.): Osobita pomoć. F. V. — 411. Fiume (Ital.): Sestra ozdravila od teške bolesti. I. Z. — 412. Zagreb: Osobita pomoć. D. F. — 413. Strucljevo: Zadobila zdravlje. M. R. — 414. Čađavica (Slav.): Brat od teške bolesti ozdravio. M. Č. — 415. Andrijevci (Slav.): Ozdravile noge. I. B. — 416. Bos. Gradiška: Velika milost. V. Č. — 417. Busovača (Bosna): Ozdravila od teške bolesti. L. J.

Vrlo je upadna **poredba života sv. Terezije od Maloga Isusa i Sluge Božjega Petra Barbarića.**

Umrli su iste godine 1897. — sv. Terezija 30. rujna, Petar 15. travnja — i to u mladim godinama — sv. Tereziji bilo 24 godine, 8 mjeseci i 28 dana, a Petru 22 godine, 10 mjeseci i 27 dana.

Pripadali su redovničkome staležu — sv. Terezija stupila u samostan i bila je Karmelićanka, Petar stupio u sjemenište i prije smrti primljen je u Isusovce.

Za zemaljskog života svoga nijesu tvorili nikakovo čudo, no iza smrti postignute su mnoge i razne milosti po zagovoru sv. Terezije, a imade i mnogo uslišanja, što ih vjernici pripisuju zagovoru Petrovu.

U svom kratkom životu nijesu izveli nikakovih velikih vanjskih djela niti sv. Terezija bilo u obiteljskoj kući bilo u karmelićanskom samostanu, a niti Petar za svog gotovo osamgodišnjeg boravka u travničkom sjemeništu. Njihova je veličina u tom, što su savjesno vršili svoje svagdanje dužnosti, što su vjerno sudjelovali s poticajima milosti Božje i što su se potpuno predali u svetu volju Božju.

Bili su tihi, skromni i nijesu ništa neobično činili u svom životu nego su postigli vrhunac savršenstva tim, što su obične staleške dužnosti svoje vršili neobičnom točnošću i savjesnošću.

Upravo zamjernu jakost pokazali su u svojoj zadnjoj bolesti. Kašalj ih je silno mučio, sušica podgrizala im mladi život, kojoj i podlegoše. I za ove dugotrajne bolesti nesamo da nije iz njihovih usta došla nijedna riječ neustrpljivosti ili tužbe nego posred svih njihovih boli ne ostavi ih nikada njihova ravnodušnost — presveta volja Božja bila je njihova utjeha, njihovo sve.

PITANJA i ODGOVORI

Je li istina da mi rimokatolici možemo i u grkokatoličkoj crkvi zadovoljiti svojoj dužnosti glede slušanja sv. Mise nedjeljom i blagdanom?

Istina je. I grkokatolici mogu zadovoljiti svojoj dužnosti nedjeljnoj u našim crkvama.

Da li isto vrijedi i o primanju sv. Pričesti?

Vrijedi. Ipak se svjetuje vjernicima, da svaki prema svome obredu primi uskrsnu sv. Pričest. — Svetu Popudbinu neka umirući primi također prema svome obredu. Međutim u slučaju potrebe može primiti sv. Popudbinu ili prema jednom ili prema drugom obredu.

Prema kojem se obredu smije dijete krstiti?

Dijete se ima krstiti prema onom obredu, kojem pripadaju roditelji. Ako roditelji sami ne pripadaju istom obredu, onda se dijete ima krstiti prema obredu, kojem pripada otac, osim slučaja, u kojem bi bilo drukčije određeno prema posebnom pravu. — U slučaju da je netko sklopio brak u katoličkoj Crkvi s inovjernom osobom, dijete se naravski mora krstiti u katoličkoj Crkvi.

Je li slobodno prijeći iz jednog obreda u drugi?

Nije bez posebne dozvole Papine.

Je li slobodno za plaću pjevati ili svirati u inovjerskim bogomoljama?

Nije. Crkveni zakonik ovako veli: »Nikako nije vjernicima dopušteno da na koji bilo način aktivno prisustvuju ili sudjeluju u bogoslužju nekatolika.« Dakle nije slobodno ni za plaću, ni radi prijateljstva, ni radi umjetnosti.

Da li se ta zabrana proteže na pogreb i na vjenčanje inovjeraca?

Crkva dopušta prisustvovanje u ovim i sličnim slučajevima, ali samo zbog učtivosti bez ikakvog sudjelovanja u samim vjerskim obredima. Međutim ne smije se zaboraviti da se i na ovakav način lako širi vjerski nehaj pa stoga Crkva ne gleda rado ni ovakvih mješavina, jer želi da djecu svoju očuva u čistoj vjeri Isusovoj.

VIJESTI

GABONJIN na otoku Krku. † Purić Petrica. Ljubila je svakoga i svaki je nju ljubio zbog njezine dobrote i vedrine. Kao članica Djevojačkoga društva revno je vršila sve svoje dužnosti i svaki mjesec primala je svetu Pričest. U teškoj bolesti zazivala je Isusa i Mariju i strpljivo podnosila sve boli. — Obavile smo devetnicu na čast Presv. Srcu Isusovu za njezino zdravlje. Onaj dan, kad je primila svetu Poputbinu, i mi smo sve pristupile svetoj Pričesti. — Okrijepljena svetim sakramentima preselila se u sretnu vječnost u 17. godini života na žalost sviju nas, a osobito na žalost svojih ukućana.

Drugarice.

NOVA KAPELA: † Anka Tomašić rođena je 12. XII. 1919. Posvećena je bila u ranijoj svojoj mladosti presv. Srcu Isusovu. Nižu i višu školu svršila je u školi Milosrdnih Sestara u Slavonskoj Požegi. Nakon toga vratila se u roditeljsku kuću, gdje je nastavila svoj pobožni život kao uzor svoj okolici. Na osobit način štovala je Presv. Srce Isusovo i nastojala, da ga i drugi štuju.

Na veliku žalost roditelja zahvatila ju naskoro nemilosrdna sušica te ju počela izjedati, dok joj nije konačno dokrajčila njezin mladi život. Željno je iščekivala blagdan Presv. Srca Isusova, da primi sv. sakramente umirućih. Na sam blagdan sv. Alojzija ispustila je svoju dušu i preselila se u vječnost k svome dragom Zaručniku.

ZLATAR: Nismo se javile već godinu dana. U našem Djevojačkom društvu S. I. ima već kojekakvih promjena. 27. studenoga 1938. preminula nam draga barjaktarica Ljubica Bartolin. U cvjetnom sprovodu ispratismo je do hladnog groba. Oprostile smo se od nje nad otvorenim grobom. Još nismo zaboravile te žalosti, kad li nam opet 8. II. 1939. smrt ote milu družicu Danicu Bartolin, najbolju prijateljicu † Ljubice. Ljubica je bolovala od tifusa. Danica ga je preboljela, ali je dobila gnojnu upalu porebrice i nakon 4-mjesečne bolesti lijepo usnula u Gospodinu. Pokoj im vječni! — Ove godine udalo se 8 članica, a jedna je postala redovnica sv. Vinka u Zagrebu. No na Srce Isusovo o. g., 16. lipnja opet nam se Društvo povećalo za 23 nove članice. Nema nam većeg veselja nego li prvonedjeljni sastanci. Ali od svega nam je najdraže, kad možemo ići na Srce Isusovo u Zagreb, da pred svima zasvjedočimo ljubav i privrženost Presv. Srcu Isusovu. Ljetos su nas svi odgovarali, da ne idemo u Zagreb radi nevremena. Pa zar nije dragi Bog pomogao!? Neustrašiva vjera velečasnih otaca Isusovaca pokrenula je procesiju i po kiši. Svi smo bili oduševljeni ovim postupkom. Mislim, da je ovogodišnjom manifestacijom bio Isus posebno zadovoljan, jer eto iza toga imamo već tri tjedna lijepo vrijeme. Hvala Mu i slava dovijeka! Juriša Anica, glavarica.

LAZE: Evo i našeg malog društva — Apostolata djevojačkog društva Presv. Srca Isusova — da se javimo iz našeg sela Laze, župa Staro Petro-Selo. Idemo svaki mjesec na sv. ispovijed i Pričest. Prošle godine smo nabavili kip Presv. Srca Isusova za 600 d., a ove godine barjak Presv. Srca Isusova, koga je izvezla Ana Babić. Bog joj platio! Barjak stoji oko 580 d. Prije par nedjelja snašla je naše društvo žalost, jer nam je umrla od sušice naša ravnateljica Marija Babić. Sve su je članice otpratile do groba. Mjesto pokojne izabrana je za ravnateljicu Emka Babić. — Sve članice drže Glasnik, koga čitamo nedjeljom i blagdanima. Svake nedjelje držimo večernjicu u kapeli, a iza toga nam Manda Grganić — naš katehista — tumači vjeronauk.

VRATIŠINEC: Nakon dvogodišnjeg nastojanja nabavile smo barjak, za kojim smo toliko čeznule. Posvećen je na blagdan Presv. Trojstva. Za poldanje sv. Mise sve su članice pristupile sv. Pričesti. Barjak je blagoslovio naš neutrudivi preč. g. župnik Hinko Kroder. Kumovala je prijašnja vrijedna članica Elizabeta Turk. U društvu nas ima 200, a još se prijavilo novih članica. Naša je živa želja, da što više ponarastemo u ljubavi spram Presv. Srca, a molimo se da i cijeli svijet obljubi ovo Presv. Srce. Anastazija Šimunić.

VIŠNJICA: 9. VII. ov. g. umrla je ovdje velika štovateljica Presv. Srca Isusova Franca Komes. Bolovala je duže vremena, dok joj nije neizlječiva bolest raka prekinula nit života. To je bila vrlo nabožna žena. Polazila je često sv. Misi, sv. Ispovijedi i Pričesti. Svake godine na blagdan Srca Isusova dala je služiti sv. Misu. Već mjesec dana prije znala je doći u župni ured i zamoliti: »Molim vas, velečasni, da ne bi drugomu obećali sv. Misu na taj dan, to je moja.«

Jednako je iskazivala pobožnost prema Blaženoj Gospi, kojoj je na čast danomice molila sv. Krunicu. Pokojnica je bila dobra majka, vrijedna, brižljiva i štedljiva kućanica, te je svoju djecu Andru, Baru i Anu zadužila, da se je češće sjećaju u molitvama, da dragi Bog pomiluje njezinu plemenitu dušu. — Milosrdni i blagi Isus, koga je od srca štovala, ljubila i odana mu bila, neka joj bude blagi sudac i nagradi vječnom nagradom u slavi nebeskoj. Počivala u miru Božjem.

ZBOROVANJE DJEVOJAČKIH DRUŠTAVA IZ DUBROVAČKE BISKUPIJE 25. LIPNJA 1939.

Krasan je to bio dan i ostat će nezaboravan u mnogom srcu članica naših djevojačkih društava Srca Isusova, koja su imala sreću da gledaju toga dana ono veliko slavlje Božanskog Srca, koje mu je priredio Dubrovnik i njegova okolica. S pravom vele, da iza euharistijskog kongresa Dubrovnik nije doživio većeg vjerskog slavlja nego li je bilo ovo.

U onom nizu svečanosti i proslava posebno spominjem naše zborovanje pred crkvom svetog Ignacija. Krasno su govorili na tom zborovanju naši svećenici, a osobito preč. g. dekan iz V. Stona. Ali što nas se posebno dojmilo, to su bili kratki, srdačni i topli govori nekih naših članica, koje su slobodno istupile, da slave Božansko Srce Isusovo. Govorile su o naknadnoj svetoj Pričesti, o našem apostolatu i o čuvanju svete čistoće tako lijepo, da se prolamao zrak od pljeskanja i odobravanja. Jedan govor donosimo, da to čuju i članice po drugim biskupijama.

Drage sestre, štovateljice Presvetog Srca!

Divno je naše more, divotne su naše obale i strmi vrhunci, ali sva ljepota našeg mora i obala i visokih vrhunaca ne da se ni usporediti s divotom jedne duše, koja je urešena milošću Božjom. Njoj se divi sam Bog i govori joj one riječi iz Sv. Pisma: »Kako si divna, ljubljena moja, kako si krasna prijateljice moja!« — Dive joj se anđeli i sveci, divi joj se sama Majka nebeska. Nema te ljepote, koja bi bila nad ljepotom duše.

Zato mi pozivamo svaku onu djevojku, koja nečednom nošnjom prodaje svoju dušu, neka zagleda u ogledalo Božanskoga Srca i u tom ogledalu da upozna, da je najveća ljepota ona, koju cijeni Bog i Isus naš, a to je duševna ljepota: ona ljepota, za koju se je Presv. Srce sasvim iscrplo i uništilo.

Bog nam je dao tijelo, da ono bude hram Duha Svetoga, pa zato neka resi naše tijelo čednost, stidljivost i pristojno odijelo.

IZGORJELA NAM ŽUPSKA CRKVA.

U noći od 15. na 16. lipnja o. g. zadesila je naše selo i župu teška nesreća. Izgorjela nam je do temelja naša župna crkva, posvećena sv. Nikoli, kao i crkvena kuća uz nju prislonjena. Spasiti nijesmo mogli ništa. Izgorjeli su ili su potpuno uništeni svi oltari i klupe, posvećeno suđe i knjige, kao i paramenta. — Ta teška nesreća je i toliko veća što stvarna šteta prelazi za više nego polovicu svotu osiguranja, i što će biti vrlo teško podignuti novu crkvu prinosima samih seljaka, koji su vrlo siromašni.

Tako je naše selo, koje broji jednu hiljadu duša, izloženo velikoj opasnosti da za mnogo vremena ostane bez svoje crkve i bez riječi i utjehe Božje. Kolika je to šteta, to može procijeniti samo onaj kome su poznati odnosi u našem selu, koje je izloženo radi blizine grada svima gradskim porocima.

Seljaci su obećali svoju pomoć u nadnicama, a mnogi svećenici i svjetovnjaci obećali su svoju skromnu pomoć za gradnju naše crkve, posvećene sv. Nikoli, kao zaštitniku primorskih Hrvata.

Obraćamo se i na Vas, da makar i najmanjim prinosom, pomognete naša nastojanja da mali hrvatski puk u Mandalini dobije novu crkvu i tako doprinesete jačanju vjerskog života ovog dijela hrvatskog naroda i izgradnji hrama koji će posvjedočiti odanost našeg naroda vjeri svojih otaca i biti svjetionik katoličke Crkve na obalama Jadrana.

Unaprijed Vam zahvaljujemo na plemenitom daru, te Gospodin naplatio Vašu darežljivost. — Za odbor: **Don D. Rodin,** župnik.

Darovi se šalju na **Obor za gradnju nove župske crkve u Mandalini, Šibenik. Broj ček. računa 33121.**

POKOJNI PRETPLATNICI.

So. Chicago: **Krčmarić Petar.** Chicago: **Kočiš Ivan.** Dunjkovec: **Novak Antun.** Bjelovar: **Posavec Anka.** Satnica: **Urbanovski Marija.**

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila njima! Amen.

ZAHVALNICE

Zagreb: Morala sam izvršiti veoma tešku zadaću. Svijesna svoje nemoći odoh pred svetohranište i stanem moliti: »Dobri Isuse! Ti sve znaš, pa znaš kako sam nesposobna za ovaj posao. Zar nije ovo najljepša zgoda da se proslavi milosrđe Tvoje? Učini to, Gospodine, na veću slavu svoju.« Puna pouzdanja u pomoć Božju, koja me nigda nije ostavila, primila sam se posla i svršila ga na opće zadovoljstvo. **M. S.**

Beograd GF Sretno uspjela teška operacija. **Borkovac** FP Mnoge milosti. **Brinje** RM Mnoge milosti. **Cresson** DG Poboljšalo se zdravlje. **Dukovec** AT Otac ozdravio od teške bolesti. Sretan porod majčin. Mnoge druge milosti. Presveto Srce bogato je za sve, koji ga zazivaju. **Gradina** ML Razne milosti. **Hrv. Leskovac** RJ Pomoć kod poroda. **Ivanićgrad** ŠD Popravilo se zdravlje očevo. **Kaštel Stari** MG Nevina optužena našla zaštitu kod Presv. Srca. **Klanice** NN Sin ozdravio od teške bolesti. **Komletinci** LjK Našla izgubljeno. **Kraljevica** IB Pomoć u bolesti. **Krapina** MP Djeca se zdrava vratila iz bolnice. **Lepoglava** AF Milosti. **Lokve** AČ Milosti. **Martinšćica** VM Više puta uslišana. **Martinska Ves** JG Pomoć majci u bolesti. **Mrkopalj** PK Muž ozdravio od očne bolesti. **Novi Sad** EF Presveto Srce mnogoput pomoglo. **Odžak** AC Mnoge milosti. **Oriovac** MR Ozdravila od teške bolesti. **Podgradina** DS Primljene milosti. **Požega** LV Dobio namještenje. **Pustokovac** ŠA Pomoć u bolesti želučanoj. **Radikovci** ŠE Sin sretno svršio ispit. **Raven** JV Uspjela operacija kćerke. **Rogavac** VP V Nevin optužen, ali i opravdan. **Selci** RR Pomoć u parnici. **Sirac** AB Pomoć u teškoj nevolji. **Slunje** FK Nestalo boli u nozi. **Stari Gradac** MJ Sretan porod i druge milosti. **Sv. Petar** MC Milosti. **Sunja** JG Primljena dobročinstva. **Sušak** SM Uspjeh na ispitu, namještenje i druge milosti. **Štivica** IM Pomoglo mi Presv. Srce po zagovoru svojih odabranika. **Travnik** LjU Razne milosti. **Trsteno** LS Pomoć u bolesti i druge milosti. **Tuzla** MM Pomoć u bolesti. **Vel. Brezovac** SN Pomoć u bolesti. **Velika Gorica** AJ Uslišana molitva. **Vrbovec** DjB Pomoć u velikoj neprilici. **Vukojevac** BK Pomoć u teškoj bolesti. **Zagreb** Ob. S. Primljene milosti. — EM Kćerke svršile maturu, druge milosti. — SS Položio maturu. — MG Ozdravilo dijete. **Zemun** ZI Suprugu se zdravlje popravilo.

KNJIGE

VJEČNO KLANJANJE. II. izdanje. Uvez u platno — ukusni džepni format — 780 stranica. Knjižarska cijena: 30 dinara. — Kod većih narudžba popust. — Obratiti se na: **Župni ured u Krku.**

T. Toth: PROLJETNE OLUJE, 2. izdanje, str. 276, slika 40, broširano 20 d., vez. 30 d. Narudžbe prima: **Zbor Duhovne mladeži, Zagreb, Kaptol 29.** — U »Proljetnim Olujama« govori čovjek, koji je cijeli svoj život posvetio muškoj mladeži. Brojni listovi, što ih je pisac primio od srednjoškolske mladeži, svjedoče, kako je pogodio dušu mladenačku i da je sve ono, što on navodi u svojoj knjizi, gola istina. — Knjigu svima toplo preporučujemo, posebno mladeži.

DAROVI ZA OBNOVU SVETIŠTA SRCA ISUSOVA U ZAGREBU:

Gregorinčić Zlata 20 d; Bošnjaković Slava 20 d; Leopold Terezija 10 d; Rukavina T. 10 d; Dončević Terezija 10 d; F. P. 130 d; M. Pulko 50 d; Unger Fanika 100 d; Kunić Marija 100 d; D. P. 100 d; Obitelj Strapajević 100 d; Berulac Ivan 50 d; N. N. 20 d; Šporiš Rozika 10 d; Šokač Martin 10 d; Iviček Juro 10 d; Dedić Ljuba 20 d; Frntić Franjo 10 d; Podborek Cecilija 10 d; Gašparec Bara 10 d; Gnezda Janez 10 d; N. N. 10 d; Kalčić Kata 10 d.

NOVO!

POZIV MALIM DUŠAMA DA LJUBE BOGA.
SV. TEREZIJA MALOG ISUSA.

SV. MALA TEREZIJA POSTALA JE LJUBIMICA CIJELOG KRŠĆANSKOG SVIJETA. SVI JE ŽELE UPOZNATI. GLASNIK SRCA ISUSOVA IZDAO JE PRED NEKOLIKO GODINA NJEZIN OPŠIRNI ŽIVOTOPIS. ALI JER MNOGI NEMAJU SREDSTAVA, DA SI TU KNJIGU NABAVE, IZDAJE SADA GLASNIK SKRAĆENI ŽIVOT SV. MALE TEREZIJE,KOJI SU VEĆ MNOGI ODAVNO ŽELJNO OČEKIVALI. BROŠURICA IMA 32 STRANICE SA MNOGO SLIKA I U UKUSNOJ OPREMI.

CIJENA OVE KNJIŽICE JEST 1. DIN. A TKO NARUČI 10 KOMADA, DOBIVA 1 KNJIŽICU NA DAR. AKO SE NARUČI SAMO JEDAN KOMAD, NEKA SE POŠALJE POLA DINARA ZA POŠTARINU. TKO NARUČI VIŠE KOMADA, NE PLAĆA POŠTARINE. NARUDŽBE PRIMA:

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA
ZAGREB, I./147.

DAROVI

Za obnovu Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Bosiljevac Mijo 50 d; Brašnić Jakov 10 d; Budinčević Kata 25 d; Čermak Marija 5 d; Dolenčić Irma 20 d; Drnić Nelka 20 d; Dundov Stoša 10 d; Giganić Ivan 5 d; Grgačić Ivan 50 d; Gučić Kata 1 dol; Habrić Jana 100 d; Horvatek Rudolf 10 d; Jarić Ivan 10 d; Jerabek Mato 5 d; Juravić Jakov 4 d; Katić Pavo 10 d; Korant Klara 20 d; Kovač Stjepan 20 d; Kranjec Doroteja 10 d; M. S. Grubišnopolje 100 d; Markotić Josip 75 d; Miler Vilma 20 d; N. N. Zagreb 6 d; N. N. Zagreb 10 d; N. N. Zagreb 30 d; Ožanić Katica 10 d; Pintar Valentin i Katica 50 c; Poljanac Helena 5 d; Rosmarin Alojs 20 d; Rusković Antun pok. Nikole 10 d; Smirčić Don Mitar 20 d; Svirčević Ivica 10 d; Šestić Eva 30 ; Turk Ante 24 d; Vrančić Ljubica 15 d; Vrbešić Đuro 50 d; Vukmanov Franjo 30 d; Blanka Senečić 50 d; Gregorinčić Zlata 40 d; Dončević Jelica 20 d; Kovačević Mara 5 d; Rukavina Terezija 10 d; Dončević Terezija 10 d; F. P. 15 d.

Za sv. Mise: Beš Anica, Šimunova 20 d; Čegec Jela 15 d; Čop Anđela 20 d; Čop Marija 20 d; Eržin Marija 15 d; Ferketić Julijana 20 d; Forencich Marija 1 dol; Golubić Franjo 5 dol; Grumeretz Mary 6 dol; Habrić Jana 100 d; Jurković Marija 20 d; Kulundžić ud. Ana 20 d; Lenhart Eva 50 c; Lopac Ana 20 d; Markezich Mary 2.50 dol; Matijašević Jelica 40 d; Matković Ana 20 d; Pandak Mary 2 dol; Pirak Frances 50 c; Polančić Katarina 20 dol; Pravdić Katica 15 d; Prpić Jelka 60 d; Č. SS. Dragocjene Krvi Isusove, Banja Luka 100 d; Viner Emil 20 d; Vinkovich Kata 50 c; Vrbanić N. 20 d; Žagar Josefina 1 dol.

U čast Srcu Isusovu: A. P. Bočkinci 20 d; A. S. Bočkinci 20 d; Božić Francika 15 d; Dabac Mato 20 d; Fadljević Marija 50 d; K. M. Ist 50 d; Komar Bara 5 d; Kunić Valent 20 d; Lalić Kata 6 d; Latin Valent 30 d; Lazanin Eva 10 d; Lukić Ružica 30 d; Makarić Marica 1 dol; Marendić Mila 20 d; N. N. Zagreb 6 d; N. N. Zagreb 10 d; N. N. Zagreb 30 d; Pandak Mary 50 c.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, sv. Antunu i sv. Apoloniji: JJ Gor. Jelenske 10 d; Pavelić Anka 10 d; Šnajdar Marija 40 d.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Bača Luka 10 d; Balog Agneza 5 d; Barić Mijo 5 d; Bartolić Đuro 20 d; Belemečić Ilija 5 d; Beš Anica, Šimunova 4.50 d; Buntak obitelj 5 d; Cvetnić Mara 20 d; Eisenlefel Ivan 10 d; Ferderber Sofija 6 d; Golob Marija 5 d; Grubišić Marija 50 d; Grumeretz Mary 6 dol; Haupt Đuro 10 d; K. M. Križevci 20 d; Kic Lucija 5 d; Kuneš Stjepan 5 d; Mihić Mijo 20 d; Miloš Stanislava 10 d; Munutić Terezija 25 d; Miezsinski Kata rođ. Vuković 60 d; Paršić Vinka 40 d; Rubil Marta 10 d; Rubinić Evica 10 d; Sajdl Lujza 20 d; Škrtić Marija 12 d; Špiller Margita 15 d; V. L. K. Zagreb 100 d.

Za kruh sv. Antuna: Juravić Jakov 5 d; Kovačić Katica 50 d; Kramar Ljudmila 100 d; Markotić Josip 75 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Domančić Lenka 20 d; Madžar Ludmila 10 d; Mamić Niko i Jozo 10 d; Pavelić Anka 15 d.

Za ulje Vječnog svjetla, svjetlo i nakit Svetohraništu: Horvatek Rudolf 5 d; Kulundžić ud. Ana 10 d; Perišić Julijana 50 c; Vorih Marija ud. 4 d.

Za gradnju Svetišta Srca Isusova u Osijeku: Kukan Marija 10 d.

Kalendar Apostolstva molitve

RUJAN 1939.

OPĆA NAKANA: *Neka svi narodi upoznaju, da su djeca Oca nebeskoga.*

MISIJSKA NAKANA: *Procvat Katoličke Akcije u misijama.*

SVAGDANJE PRIKAZANJE: Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P Egidije. Školska mladež.
2 S Stjepan. Crkva u Njemačkoj.

---

3 N 14 po DUHOV. Mansvet. Učitelji i učiteljice.
4 P Rozalija. Djevičanske duše.
5 U Lovro Justinijan. Obraćenje grješnika.
6 S Zaharija. Članovi Apostolstva molitve.
7 Č Marko Križev. Branioci vjere.
8 P Rođenje B. D. Marije. Materinska društva.
9 S Petar Klaver. Družba sv. Petra Klavera.

---

10 *N 15 po DUH.* Nikola. Svećenici.
11 P Proto i Hijacint. Patnici.
12 U Ime Marijino. Mar. Kongregacije.
13 S Amat. Umirući.
14 Č Uzvišenje sv. Križa. Ljubav Križu.
15 P 7 žalosti B. D. Marije. Duše bez utjehe.
16 S Ludmila. Djevoj. društva S. I.

---

17 *N 16 po DUHOV.* Rane sv. Franje. Franjevački redovi.
18 P Josip Kupertinski. Svećenička zvanja.
19 U Januarij. Vjera u Rusiji.
20 S † Eustahij. Obraćenje griješnika. Kvatre.
21 Č Matej. Misijonari.
22 P † Mauricij. Psovači. Kvatre.
23 S † Tekla. Žen. mladež. Kvatre.

---

24 *N 17 po DUHOV.* Bl. B. D. M. Otkup. sužanja. Nevjernici.
25 P Kleofa. Muška mladež.
26 U Kanadski mučenici. Otpadnici.
27 S Kuzma i Damjan. Liječnici.
28 Č Vjenceslav. Vjera u Češkoj.
29 P Mihovil. Neprijatelji Božji.
30 S Jeronim. Mjeseč. Zaštitnik. Društvo sv. Jeronima.

OPĆA NAKANA U LISTOPADU: *Narodi, koji su postradali od bezboštva i novoga poganstva.*

MISIJSKA NAKANA U LISTOPADU: *Upoznavanje misija po štampi.*

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost *jednog petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pričesti. Na blagdan mjesečnog zaštitnika.*

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA — S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesečno *Isusovci* u Zagrebu — Urednik: *Filip Mašić D. I.* — Izdavač i vlasnik: *Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu* - A. Alfirević D. I. — Uprava: *Zagreb I./147, Palmotićeva 31.* — Broj ček. računa: 33896. — Cijena: *15 d. - ½ dol. - 8 lira - 2.50 pengö.* — Tisak: *Tiskara Glasnika Srca Isusova* - A. Alfirević D. I.